

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 49

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Τὰ ἔναγχος διαδραματισθέντα ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας ὅπως ἀπογυμνώσῃ τὴν ὁρθόδοξον ἐν Ἑλλάδι Ἑκκλησίαν τῆς περιουσίας αὐτῆς θέτουσιν ἐπὶ τάπητος ζήτημα αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησίας. Καὶ τὸ ζήτημα τίθεται σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως : ἢ ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ὁρθόδοξος Ἑκκλησία καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς της, ἢ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχῃ—ἂν δὲν εἶνε καὶ ὅλως ἀνεπιθύμητος—, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ περιουσία της πρέπει νὰ διαρπαγῇ ἀδιάφορον ἂν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπογυμνώσεως ταύτης θὰ ἐπακολουθήσῃ ἢ ἐξόντωσις τῆς Ἑκκλησίας. Ἐὰν ρίψῃ τις βλέμμα εἰς τὰ πρῶτα τοῦ μόλις χθὲς ἀκόμη ψηφισθέντος ἐλληνικοῦ συντάγματος ἄρθρα, θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ ἐλληνικὴ πολιτεία νοεῖ καὶ θέλει τὴν ὁρθόδοξον ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἐπικρατείᾳ Ἑκκλησίαν οὐ μόνον ὑπάρχουσαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐπικρατοῦσαν· ἄλλαις λέξεσι δέχεται καὶ θέλει ὡς δεδομένην καὶ ἀναντίρρητον οὐ μόνον τὴν ἐλευθέραν ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας χρησιμοποίησιν τῆς συντηροῦσης αὐτὴν περιουσίας της, ἀλλὰ καὶ τὴν, ἐν ἀνάγκῃ, διευκολύνειν αὐτῆς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ, καὶ διὸ διὰ νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ κηρύσσεται ὡς ἐπίσημος δι' εἰδικῶν συνταγματικῶν ρητῶν. Αὕτη εἶνε ἡ συνισταμένη τῆς λαϊκῆς βουλήσεως ἐκπροσωπηθείσης ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἔθνους καὶ ἐκφρασθείσης εἰς τὰ γνωστὰ τοῦ συντάγματος ἄρθρα.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας θέλει νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἡ Ἑκκλησία, περὶ ἧς τὸ ἐλληνικὸν σύνταγμα ὁμιλεῖ. Ἀνεξαργήτως τοῦ παραδόξου, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς ἀντινόμου ὑπονομεύσεως τοῦ χθὲς μόλις ὑπ' αὐτοῦ τούτου ψηφισθέντος συντάγματος, ἢ ἀφαίρεσις τῆς περιουσίας τῆς Ἑκκλησίας, περιουσίας, δι' ἧς καὶ μόνῃς δύνανται νὰ γένωνται ἐφικτοὶ οἱ φιλολαϊκοὶ τῆς Ἑκκλησίας σκοποί, ἀποτελεῖ τὴν διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἀνατροπὴν τῶν ὅσα ἡ ἄλλη

χειρ φαίνεται ἐπιδαμπεύουσα τάχα εἰς τὴν ἀκτήμονα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ μερίδα. Διότι τοῦ ἀκτήμονος, ὅπως καὶ παντὸς ἀνθρώπου, ἡ εὐημερία δὲν ἐξασφαλίζεται διὰ μόνῃς τῆς μοίρας τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν τῷ προσπορίζει οἰοσδήποτε ἀγροτικὸς νόμος. Ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ προνοῇ καὶ ἄλλως περὶ τῶν πολιτῶν της ἀδιακρίτως πλοῦτου καὶ καταστάσεως· εἰς τὴν τοιαύτην δὲ περὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας πρόνοιαν οὐδένα βεβαίως δύναται νὰ ἔχῃ ἀπὸ τε φύσεως καὶ κλήσεως συνεργάτην καὶ παραστάτην προθυμότερον, προχειρότερον καὶ καρποφορότερον τῆς Ἑκκλησίας.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν πρόκειται περὶ ἀκτημόνων, ἢ Ἑκκλησία—τὸ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε—οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς πολιτείας ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ. Ἄλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει οὐ μόνον ἡ ἱστορία τοῦ ἀγροτικοῦ λεγομένου νόμου, ἀλλὰ καὶ τὰ γεγονότα—πολλὰ γεγονότα—μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἐν λόγῳ νόμου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὡς πρόσχημα μόνον χρησιμοποιεῖ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν μέριμναν. Διότι οὐ μόνον λόγῳ μόνον ὑπὲρ ἀκτημόνων ἀπηλλοτριώθησαν μέχρι σήμερον μεγάλα κτήματα μονῶν, ἐνῶ ταῦτα διετέθησαν ὑπὲρ πλουσίων ἐκμεταλλευτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ τεθεῖσα ἀποτίμησις τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, δὲν διέφερε τῆς ἱεροσυλίας.

Καὶ ἰδοὺ ὀλίγα ἐκ πολλῶν παραδείγματα, ἵνα μὴ παραμείνωσιν ἀμάρτυρα τὰ ἐνταῦθα λεγόμενα:

1) Τὸ κτῆμα «Βουρβάς» τῆς ἱερᾶς μονῆς Πεντέλης κείμενον ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς. Ἐκτασις 25.000 στρεμμάτων, πραγματικῆς ἀξίας 15.000.000, ἀπηλλοτριώθη ἀναγκαστικῶς, ἀντὶ δραχμῶν 800.000 ἐν συνόλῳ. Ἐκ τούτων ἔλαβεν ἡ μονὴ μόνον δραχμὰς 200.000, ὀφειλομένων τῶν ὑπολοίπων 600.000 τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ αὕτη νὰ εἰσπράξῃ λόγῳ τῆς εἰδικῆς προστασίας, ἧς ἀπολαύουσιν οἱ συνεταιρισμοί, ἐμποδίζουσης τὰ κατ' αὐτῶν βίαια μέτρα.

2) Τὸ κτῆμα τῆς αὐτῆς μονῆς «Βραῶνα», κείμενον

ὡσαύτως ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς. Ἐκτασις ἐκ 15.000 στρεμμάτων ὁλόκληρος καλλιεργήσιμος μετὰ ρέοντος ἐν αὐτῇ ὕδατος ποσότητος δέκα (10) ὀκάδων μετὰ ἀμπελώνων, ἀποδίδουσα σημερινὸν εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 1.500.000, ἀπηλλοτριώθη μόνον ἀντὶ δραχμῶν 1.000.000!

3) Τὸ κτήμα «Γέρακας» τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μονῆς Πεντέλης, ἐκτάσεως 12.000 στρεμμάτων, περιέχον ἀρδεύσιμον ὕδωρ, 4.000 ἔλαιόδένδρων καὶ κείμενον εἰς ἀπόστασιν μόλις 10 χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, δυνάμενον νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἀσικόν, ἐνόσφ' ἐπ' αὐτοῦ ἐγείρονται συνοικισμοί, ἀπηλλοτριώθη ἀντὶ 580.000 δραχμῶν! Μόνον διὰ τὴν ξυλείαν τῶν ἔλαιόδένδρων προσεφέρθη τὸ ποσὸν τῶν 2.000.000 τῇ Μονῇ καὶ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀναφυτεύσεως τοῦ ἔλαιωνος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ξυλείας.

4) Σταφιδῶνες ἐκ 15.000 στρεμμάτων τῆς ἱερᾶς μονῆς Ταξιαρχῶν τοῦ Αἰγίου ἀποδίδοντες εἰτήσιον εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 1,200.000 εἰτησίως ἀπηλλοτριώθησαν ἀντὶ 800.000 δραχμῶν.

Καὶ ταῦτα τὰ πρόχειρα παραδείγματα ὡς πρὸς τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν Ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σημεῖον τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς μὴ δικαιουμένους τοιαύτης ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου ἐπὶ μοναστηριακῶν ἀκινήτων, δύο παραδείγματα προχειρῶς ἀναφέρομεν.

1) Λειβάδιον τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας τῶν Καλαβρυτῶν ἐδόθη ἀναγκαστικῶς ἀπαλλοτριωθὲν εἰς ὠρισμένους δῆθεν ἀκτήμονας. Οὗτοι μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσιν ὡς ἐντελῶς ξένοι πρὸς τοιαύτην ἀποκατάστασιν, τὸ ἐξεμίσθωσαν εἰς τὴν τῶς ἰδιοκτήτριαν μονὴν ἀντὶ μισθώματος εἰτησίου πολλῷ ἀνωτέρου ἐκείνου τὸ ὁποῖον καθωρίσθη διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν.

2) Ἡ ἱερὰ μονὴ Ξενιάς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δημητριάδος (Βόλου) ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, ἐγένετο μισθώτρια τοῦ ἰδίου αὐτῆς λειβαδίου, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐξεμίσθωσαν αὐτῇ δῆθεν ἀκτήμονες καλλιεργηταί, ὑπὲρ ὧν ἀναγκαστικῶς εἶχεν ἀπαλλοτριωθῆ. Καὶ τοῦτο διότι καὶ οὗτοι ὡς ξένοι πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ λειβαδίου τούτου, δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσιν. Τὸ ληφθὲν ὑπὸ τούτων εἰτήσιον μίσθωμα ἀπὸ τὴν ἱερὰν μονὴν Ξενιάς εἶνε ἀνώτερον ἐπίσης τοῦ καθωρισθέντος ποσοῦ διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν τοῦ λειβαδίου τούτου ἀπαλλοτριώσιν.

Εἶνε δὲ γνωστὴ, ἕξ ἄλλου, ἢ διὰ μόνης τῆς ἀπ' εὐθείας διαταγῆς τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας σκανδα-

λώδης ἀπεμπόλησις τῶν κτημάτων τῆς ἐν Χίῳ Νέας Μονῆς ἀνευ τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὑπῆγετο νόμῳ ἢ ἀπαλλοτριώσις τῶν μοναστηριακῶν καὶ τῶν δημοσίων κτημάτων, θεσπισθέντος ἀκριβῶς πρὸς παρακώλυσιν τῆς συντελουμένης ἀθροῦς λεηλασίας τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων, ἵτις διεπρατέτετο διὰ τοῦ ἀπ' εὐθείας καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καθορισμοῦ εὐτελοῦς ἀποτιμῆσεως αὐτῶν.

Ἀρκοῦσι, νομίζομεν, ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι καὶ ἡ ἀποτίμησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ἐγένετο ἀδικιωτὴ καὶ ὅτι οὐχὶ ὑπὲρ τῶν ἀληθῶς ἀκτημόνων συντελέσθη ἢ ἀπαλλοτριώσις.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀγροτικὸς νόμος τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ. Ὁ περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης νόμος ἔθηκε περιορισμοὺς εἰς τὴν τοιαύτην περὶ τῶν ἀκτημόνων ἀγροτῶν πρόνοιαν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τὸ δὲ νομοσχέδιον τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὅλως ἀπέδιδε τὰ κτήματα εἰς τὴν δικαιοῦχον Ἐκκλησίαν.

Ἡ τοιαύτη ἠθικὴ χαλίνωσις τῆς δράσεως τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας ἐκρίθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς εἰκός, ἐν τῇ εἰσηγητικῇ περὶ τοῦ νέου σχεδίου νόμου ἐκθέσει αὐτοῦ ὡς «διάφοροι περιορισμοὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου...» καὶ ὡς «ἀνατροπαὶ πολλῶν πράξεως τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας» καὶ ὡς «ἄτοπα», αἵτινα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρθῶσι, διὰ νὰ ἐνεργῆται καὶ ἐφεξῆς ἀκόλυτος καὶ ἀχαλίνωτος ἡ λεηλασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων καὶ νὰ ἀφανισθῇ ἡ Ἐκκλησία ἢ ὀρθόδοξος τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀποστερουμένη πλέον ἐφεξῆς τῶν μέσων τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαός, τὸ εὐσεβὲς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόξου Ἐκκλησίας πλήρωμα, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανοήσῃ ὅτι αὕτη ὑπὸ τὰς οὕτω δημιουργουμένης συνθήκας διανύει τὰς κρισιμωτέρας ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς ἡμέρας. Διότι ἢ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀφαίσεις τῆς περιουσίας τῆς δὲν ἀποτελεῖ πλῆγμα μονομερὲς κατὰ τῆς διοικήσεως τάχα Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατὰ συμπίσεως τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοῦ ὀρθόδοξου αὐτῆς ποιμνίου, κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος συνόλου. Δὲν ὑπάρχει ἀντικεινικώτερον μέτρον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐν ὀνόματι τάχα τῆς κοινωνίας καὶ δῆθεν ὑπὲρ αὐτῆς τερατουργεῖται διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νέου ἀγροτικοῦ νόμου, διότι διὰ τῆς καταληστεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κτημοσύνης καθίσταται ἐφεξῆς ἀδύνατος ἢ περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἑλλη-

νικῆς κοινωνίας πνευματικῆ καὶ ἠθικῆ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς πρόνοια καὶ ἐπαφίεται ὁ λαὸς ἔρμαιον πάσης παντὸς ἀνέμου ριπῆς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν πιστεύει ἀκόμη, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἀνοσιουργηθῆ τὸ ἐπαπειλούμενον, διότι ἀδυνατεῖ νὰ φαντασθῆ τοὺς ἐν τῇ Βουλῇ ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τόσον ἐπιλήσιμονας τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεων καὶ τόσον παραγνωρίζοντας τὰς ἐφέσεις αὐτοῦ. Ἐν ἣ ἂν ὅμως περιπτώσει — ὃ μὴ γένοιτο — διαψευσθῶσιν αἱ προσδοκίαι τῆς, θὰ ἀμυνθῆ τῶν δικαίων τῆς ἐρωμένως, διότι, ἄλλως τὸ καθ' ἑαυτῆς ἔγκλημα θὰ ἦτο ἔγκλημα καθ' ὀλοκλήρου τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

ΑΙ ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Παράτολμος πρότασις.

Ἐπάρχει λοιπὸν ἡ πρόφασις ἐκ μέρους τῆς ἀπιστίας ὅτι ὁ μόνος λόγος τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν εἶνε αἱ ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχουσαι μεγάλαι δυσκολίαι.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν διδασκαλιῶν τούτων καὶ ἀποδείξωμεν τὰς δυσκολίας τῆς ἀπιστίας πραγματικὴν κάμηλον ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὸν κώνωπα τῶν χριστιανικῶν, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ὑπῆρξαν οἱ ἐξ ἀγαθῆς πάντως προθέσεως διατυπώσαντες τὴν γνώμην ὅτι σκόπιμον θὰ ἦτο, διὰ νὰ κερδηθῶσιν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως οἱ τὰς δυσκολίας τοῦ Χριστιανισμοῦ προσασιζόμενοι ἄπιστοι, νὰ καταβληθῆ προσπάθεια νὰ ἐλαττωθῶσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐταί. Πρέπει—εἶπον—νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι πράγματι ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ὑπάρχουν πολλὰ τὰ μυστηριώδη καὶ ἀκατάληπτα, ἢ, τοῦλάχιστον, ἐξ κρητικῶς δύσληπτα. Ἐὰν τὰ θεωρήσωμεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς συνήθους καθημερινῆς ἀνθρωπίνης πείρας, πράγματι θὰ εὐρεθῶμεν εἰς δύσκολον θέσιν διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ μέχρι τίνος σημείου δύναμεθα νὰ προχωρήσωμεν ὡς πρὸς τὰς ὑποχωρήσεις ἐν τῇ ἐξηγησίᾳ τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουν αἱ δυσκολίαι, εἶνε καὶ πολὺ σύνθετον, καὶ ἐκτάκτως δυσχερές. Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι δυσκολίαι τινὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶτε ἐμεγεθύνθησαν ὑπὲρ τὸ προσῆκον, εἶτε καὶ δὲν εἶνε στερεῶς κατοχυρωμένα. Τῶν δυσκολιῶν τούτων ἡ πηγὴ λανθάνει εἰς διαφόρους πολυτρόπους θεωρίας περὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἢ τῆς ἐσχατολογίας κλ., περὶ τῶν ὁποίων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἱ. Παράδοσις φαίνονται μὴ ὀριστικῶς καὶ σαφῶς ἀποφαινόμενα. Πᾶσαι αὐταί αἱ θεωρίαι χρῆζουσιν ἐπιμελελημένης ἀνεξετάσεως, ἴσως δὲ δὲν θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ λεχθῆ ὅτι σήμερον ὁ Χριστιανισμὸς ὅλον ἐν ἀποκαθαίρεται ἀπὸ τῶν ξένων πρὸς αὐτὸν ἐπιφυμάτων. Ἀπὸ τοῦ ση-

μείου ὅμως τούτου μέχρι τῆς παραλόγου ὑποχωρήσεως εἰς οὐσιώδεις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας διδασκαλίας καὶ τῆς ἀρνήσεως θεμελιωδῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις.

Τὰ ὅρια τοῦ ἐλάχιστου.

Ἐποδεικνύεται ὡς ἀρχὴ ὁ εἰς τὸ ἐλάχιστον περιορισμὸς τῶν δυσκολιῶν τῆς πίστεως. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον ἔχει τὰ ὅριά του. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ τέλους πάντως θὰ ἀπομείνῃ τι τὸ ὑποῖον εἶνε, τρόπον τινά, ἀδιάλυτον. Αἰὰ τοῦτο ὅταν δηλοῦν ὅτι ἡ πίστις θὰ διηκολύνετο ἐὰν ἀπαρρίπτοντο τὰ θαύματα ὡς τάχα μυθικὰ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ στοιχεῖα, ἢ ἐὰν ἀπεσκορκίζετο τὸ ὑπερφυσικὸν ἐν γενεῖ, ἢ ἐὰν ἡ ἐνσάρκωσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔθεωροῦντο μυσθεύματα καὶ φαντασιοπληξία ἀνθρώπου σοφισθέντος νὰ κοσμήσῃ δι' ἀσύνηθον γεγονότων τὴν συνήθη του γέννησιν καὶ τὸν θάνατον, — ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἱερώτατον ἡμῶν καθήκον θὰ ἦτο νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τὸν μᾶλλον κατηγορηματικὸν τρόπον. Ἐὰν δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐπιτρέψωμεν κρητικὴν αὐθαρεσίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἢ νὰ θεωρήσωμεν ταύτην ὡς σκόπιμον ὑποβολιμαῖον γραπτὸν μνημεῖον, ἢ ἔστω καὶ ὡς συλλογὴν ἀναξιοπίστων βιβλίων, κατ' οὐδένα τρόπον δύναμεθα νὰ ἀνεχθῶμεν τὴν τάσιν ταύτην τῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀναγωγῆς τῶν φερομένων ὡς δυσκολιῶν τῆς πίστεως. Ἐὰν ἀρνηθῶμεν τὰς ἀληθείας ταύτης, θὰ καταστρέψωμεν αὐτὸν τοῦτον τὸν Χριστιανισμὸν. Ἄνευ αὐτῶν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε τόσον ἀκατανόητος, ὅσον καὶ ἡ ζωὴ ἐν ὄργανισμῷ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφηρεθῆσαν τὰ οὐσιωδέστερα ὄργανα. Ἐκαστος βεβαίως ἰατρὸς «εὐκόλως» θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ ἀσθενῆ πάσχοντα σιτηδάχνην διὰ τῆς ἀραιώσεως τῆς καρδίας του. Ἄλλὰ ὅτε ἀσθενῆς καὶ ὁ ἰατρὸς γνωρίζουν ὅτι, μετὰ τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν, ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς κλίνης θὰ ἀπέμενεν οὐχὶ ἰγιῆς ἄνθρωπος, ἀλλὰ νεκρὸν πτώμα.

Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται προκειμένου περὶ τῶν προμνημονευθειῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν ἣ περιπτώσει ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκ Παρθένου γέννησις θεωρηθῶσιν ὡς μῦθοι, εἶνε προδότηλον, ὅτι ἡ προσδοκία σωτηρίας ἀπὸ ἀνθρώπου ἀπλοῦν, καὶ μάλιστα ἡμιυπόπτου προελεύσεως, θὰ ἦτο καθ' ὀλοκλήριον ἀνόητος. Ἐὰν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε προῖον παραισθησίας ἢ ἀπλῶς νοσηρᾶς φαντασίας, θὰ ἐδικαιοῦτο καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ὁ ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν γράψας ὅτι «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγεραι, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». Ἐὰν, τέλος, οὐδὲν ὑπάρχῃ τὸ θαυμαστόν, ἢτοι, τὸ ἐκβαῖνον τῶν ὁρίων τῆς φυσικῆς ἐξελλίσεως, οὔτε ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῷ ἔργῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, τότε οὐδ' ἐν ὑπάρχει πλέον ζήτημα, διότι οὐδὲν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ ἀπομείνῃ. Αἰὰ τοῦτο ὀρθῶς εἰπέ τις τῶν περὶ τοῦ χριστιανικοῦ θαύματος πραγματευθέντων, ὅτι «ἐὰν τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ λεγόμενα θαύματα ἐξηγηθῶσιν ὡς ὑπερβολαὶ καὶ διαστροφαὶ ἐκ ψευδοῦς

ἀναγωγῆς φυσικῶν γεγονότων εἰς ὑπερφυσικὰς αἰτίας, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ λάθη διὰ τὰ ὁποῖα κατηγοροῦσι τὴν Ἐκκλησίαν, διεπράχθησαν τοῦ Χριστοῦ ἔτι ζῶντος καὶ μάλιστα αὐτοῦ τούτου συμμεριζομένου αὐτά».

Ἡ κατατόμησις τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ὑποδεικνυόμενος λοιπὸν τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ θαύματος ἔν δύνανται νὰ εἶνε ὠφέλιμος πρὸς λύσιν τῶν δυσκολιῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐὰν ἦνε ἀνόητος νὰ ἀναμένη τις ὠφέλειαν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κεφαλῆς του, ἐπ' ἴση ἀνόητον θὰ ἦτο νὰ προσδοκῶμεν πραγματικὴν βοήθειαν διὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐκ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῶν τῶν βάσεων της. Οὐδεὶς ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης τῆς Κ. Διαθήκης οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ἡ καθ' ὅλου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς ἀποκομιζομένη παράστασις περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔργου του περιέχει ἀναποφεύκτως τὸ στοιχεῖον τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τινων σήμερον θεωρεῖται ὡς ὅπως περιττὸν κληροδόγημα περιττῶν παραδόσεων. Διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἡ πέτρα αὕτη τοῦ σκανδάλου πρέπει νὰ δοθῇ πλήρης ἐλευθερία εἰς διαφόρους ἐκ τῶν προτέρων -à priori- θεωρίας καὶ νὰ ἀφεθῇ ἀχαλίνωτος πᾶσα ἀρητική κριτική ὡς πρὸς τὴν Κ. Διαθήκην· ὅποτε κατ' ἀνάγκην θὰ δεχθῶμεν τὴν κρίσιν ἐνὸς τῶν νεωτέρων θεολόγων, εἰπόντος: «Ἐὰν πρέπη νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἀνάγκη νὰ μὴ δεχθῶμεν τὴν ἐνσάρκωσιν, τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἀνάληψιν καὶ ἐν γένει πάντα τὰ κυριώτατα γεγονότα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἄλλ' ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁλόκληρος ἐμπεποτισμένος διὰ τοῦ θαύματος, καὶ τὸ θαῦμα εἶνε ἀρρήκτως πρὸς αὐτὸν συνδεδεμένος. Ἴσως τὸ θαῦμα ὡς ἀποδείξις τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐτέθη βαθμηδὸν ἐν μοίρᾳ δευτέρᾳ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι σήμερον πλεῖστα ἄλλα ἀποδείξεις αὐτῆς. Ἄλλ', ὡς γεγονός, καθ' ἑαυτὸ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκλεισθῇ. Ἄνευ τῆς διδασκαλίας περὶ ὑπερφυσικῆς τάξεως δυναμένης νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων τοῦ ὄρατοῦ κόσμου καὶ νὰ μεταβάλλῃ αὐτά, ὁ Χριστιανισμὸς χάνει τὴν ἔνοιαν του καὶ παύει νὰ ὑπάρχῃ ὡς τοιοῦτος. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀδιασπάτως συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν Ἐκείνου, Ὅστις «διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ» καὶ Ὅστις «ὠρίσθη υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν».

Κατ' οὐσίαν λοιπὸν καὶ σήμερον τὸ ζήτημα δύναται νὰ τεθῇ ὑφ' ὃν τύπον ἐτέθη εἰς τὸν Ἀγρίππαν ὑπὸ τοῦ ἀπ. Παύλου; «Τί; Ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;» Διατί δὴλ. πρέπει νὰ μὴ δεχθῶμεν καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν τὸ ἀληθές τῶν περὶ Χριστοῦ θαυμάτων καὶ τοῦ σωτηριώδους του ἔργου ἐπὶ τῆς γῆς; Διὰ μόνον τάχα τὸν λόγον, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπιστημονικὴ σκέψις εὐρίσκει εἰς αὐτὰ τόσον πολλὰς δυσκολίας; Ἄλλ' ἐπαρκῆς ἀπάντησις θὰ ἦτο ὁ ἀκλόουθὸς συλλογισμὸς, ὅσονδήποτε

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐθὺν	Ἦχοι
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Ἀγ. Βαρβάρας	Γ'	πλ δ
	11	Κυρ ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων)	Κυριακὴ ΚΘ' (Προπατόρων)	Δ'	'α
	18	Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως	Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως	Ε'	β'
	25	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΗΘΝ	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΗΘΝ	—	—

κἂν φαίνεται παράδοξος: Ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος, ἀκριβῶς διότι ἀπαιτεῖ τὴν παραδοχὴν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἄνευ τοῦ ὑπερφυσικοῦ, θὰ ἐνεφάνιζεν ἀνυπερβλήτους δυσκολίας διὰ τὴν πίστιν. Ἐφ' ὅσον τὰ γεγονότα εἶνε ὁποῖα καὶ ὅπως εἶνε, τὸ ἄνευ θαυμάτων Εὐαγγέλιον θὰ ἦτο πολὺ θαυμαστότερον καὶ τερατωδέστερον τοῦ μετὰ θαυμάτων Εὐαγγελίου. Κατ' οὐσίαν δὴλα δὴ ἡ εἰς τὰ θαύματα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπιστία δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν της μόνον διὰ τῆς εἰς τὸ ὑπὸ συζήτησιν πεδῖον ἐπεισαγωγῆς ἰδικῶν της θαυμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν—καὶ εἶνε—καὶ ἀπαραδεκτότερα καὶ χονδροειδέστερα τῶν χριστιανικῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ μεγάλα ζητήματα.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι σπανίως ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων εἶχεν ἐνώπιόν της ζητήματα σπουδαιότητος τοιαύτης, ὁποῖαν κέκτηται τὰ ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῶν ἡμερῶν τούτων τῆς παρουσίας συνόδου, καὶ ἐννοοῦμεν τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ ἐκπαιδευτικόν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλλήνων βουλευόμενοι κατ' αὐτὰς περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς δεοντολογίας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἐκ τῶν ἀποφάσεων δὲ τῆς Βουλῆς περὶ τῶν δύο τούτων κολοσιαιᾶς σημασίας ζητημάτων θὰ φανῶσιν αἱ τάσεις καὶ οἱ προσανατολισμοὶ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Διὰ τοῦτο τὸ Πανελλήνιον ἔχει κατ' αὐτὰς τὸ βλέμμα ἀτενές πρὸς τὸ νομοθετικὸν σῶμα καὶ προσδοκᾷ νὰ πληροφωρηθῇ ἀν γνησίως ἀντιπροσωπεύεται ὑφ' ὧν ἐπὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ βουλευέσθαι ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐθνικὸν κοινοβούλιον.

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς Ἐγκυκλίου.

Ἡ δι' ὀλίγων λέξεων ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ μετάδοσις τοῦ περιεχομένου μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ σεβ. μητροπ. Χίου πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερὸν κληρὸν διαβιβασθείσης καὶ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐλύπησε τὸ χιακὸν ἱερατεῖον, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Χίου διεμαρτυρήθη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τῶν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ λυπηρῶν. Τὸ Συμβούλιον βεβαίωσεν ὅτι «κατὰ γενικῶν

κανόνα ὁ κληρὸς τῆς Χίου, ἂν καὶ δὲν εἶνε τέλειος καὶ ἀναμάρτητος, ἐν τούτοις καὶ τὰ ἱερατικά του καθήκοντα τακτικῶς ἐκτελεῖ καὶ εὐλαβῆς ἐν γένει τυγχάνει καὶ τῶν ὀρίων τῶν ὑπὸ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ διαγραφόμενων δὲν παρεκτρέπεται καὶ τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καθοδηγεῖ ὅσον τοῦλάχιστον αἱ γνώσεις καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν φροντίδες τῷ ἐπιτρέπουσι. Ἄλλ' οὐδεποσῶς πλεονέκτης τυγχάνει καίπερ γλισχρότατα ἀμειβομενος, ὡς λαμβάνων μισθὸν κατὰ μέσον ὄρον 250 δραχμὰς μηνιαίως, διακρινόμενος κάλλιστα διὰ τὴν ὀλιγάρεϊαν αὐτοῦ τόσον ὅσον καὶ διὰ τὰ ἀγνότατα ἤδη του...» Χαίρομεν πληροφορούμενοι ταῦτα καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν αὐτά, ἵνα μὴ δυσμενῆς σχηματισθῆ ἡ ἐντύπωση περὶ τοῦ χιακοῦ κληρῶ, εἰς ὃν δὲν ἀφέωρα πάντως ἡ ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος ὡς σύνολον. Δυστυχῶς αἱ ἐκ τοῦ γενικοῦ κανόνος πολλαὶ τυχὸν ἢ ὀλίγαι ἐξαιρέσεις ἐν τῷ κληρῷ τόσον βλάπτουσι καὶ τὸ σύνολον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν, ὥστε οὐδέποτε εἶνε ἄτοπον καὶ ὑπερβολικὸν ἔτι ἴσως μέτρον τῶν ποιμεναρχῶν, κολαστικὸν καὶ κατασταλτικὸν τῶν ἀνθρωπίνων ἄλλως τε παρεκτροπῶν.

Τὰ δύο ἀδύνατα.

Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Brown κ. Faunce, ὁμιλῶν ἐφέτος πρὸς τοὺς φοιτητὰς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων κατὰ τῆς μηχανικῆς θεωρίας τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα : «Ἐπιθυμῶ νὰ εἶπω μὲ πολλὴν ἐμφασιν καὶ νὰ τονίσω ὅτι διὰ πάντα σωφρονούντα καὶ λογικευόμενον ἀνθρώπον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, δύο πράγματα εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατα : Πρῶτον, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα ἀπλῆς τύχης, καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀπλοῦν μηχανήμα. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ θαυμαστὸν τοῦτο Σύμπαν, μὲ ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν καὶ ὅλην τὴν πνευματικὴν δράσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τυχαία σύμπτωσις ὕλης, εἶνε, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ὁ μωρότερος τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνο; δὲ ὁ ὁποῖος φρονεῖ καὶ πιστεύει διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι εἶναι ἀπρόσωπος καὶ ἀνευ πνεύματος μηχανισμός, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἄλλο τι, εἶναι ἀνάξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων».

Οἱ ὕλισται δύνανται νὰ ἐκλέξωσι.

Τὰ «δικαιώματα» τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐντεῦθεν πολὺς λόγος ἔγεινε περὶ τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ σύμπαν πρὸς

κατάκτησιν—δηθεν—τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», σήμερον δ' ὑπάρχουν καὶ σύλλογοι ὠργανωμένοι πολλαχοῦ τοῦ κόσμου τιτλοφορούμενοι ὑπέρχοι «τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», ὡσάκισ δὲ καὶ ὅπουδήποτε προσβάλλονται ταῦτα, ἡ συγκίνησις διαδίδεται ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἐκοπῇ εἰς δ' αμαρτυρίας. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος κέκτηται «δικαιώματα» καὶ πρέπει νὰ τὰ διεκδικῆ, καὶ πρέπει νὰ βοηθῆται νὰ τὰ κατέχῃ. Ἡ εὐδαιμονία ὁμως τῶν ἀτόμων δὲν ἔγκειται ἐν μόνῃ τῇ ἀξιώσει τῶν δικαιωμάτων των· ἕκαστον ἄτομον ἔχει καὶ «καθήκοντα», καὶ δὲν ἠκούσθη ἀκόμη «σύλλογος ὑπὲρ τῶν καθήκοντων τοῦ ἀνθρώπου». Φοβούμεθα, ὅτι καὶ μόνῃ τῶν καθηκόντων ἢ ὑπόμνησις θὰ εἶνε δυσίερος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐλπίζομεν τὴν σύμψηξιν τοιούτων συλλόγων. Θὰ ἐδέχοντο ἰσχυρῶς οἱ ἤδη ὑπάρχοντες σύλλογοι ὑπὲρ τῶν «δικαιωμάτων» τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσθέσουν πλησίον τούτων καὶ τὰ «καθήκοντα», καὶ ὡσάκισ ἤθελεν ἀκουσθεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρωποι παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των νὰ συγκινῶνται μεθ' ἧς εὐκολίας ἐξεγείρονται προκειμένου περὶ τῶν δικαιωμάτων; Οἱ ῥῶσοι κομμουνισταὶ ἐν ὀνόματι τῶν «δικαιωμάτων» τοῦ ῥωσικοῦ προλεταριάτου ἠγειραν ἐπανάστασιν καὶ ἐτυφέκισαν μυριάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξελήφθησαν ὡς καταπατητὰ τῶν δικαιωμάτων τούτων. Ποῖος καὶ πῶς θὰ ὑπομνήσῃ εἰς τοὺς δολοφόνους ὅτι ὑπάρχουν καὶ καθήκοντα, καὶ τίς θὰ συγκινήσῃ ἐπὶ τῷ ὅτι λαμβάνουν καὶ ἔχουν, καὶ οὐδέποτε δίδουν;

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

(14 Δεκεμβρίου 1927)

Πρὸς τοὺς φιλανθρωπούς

Προσεγγίζουσι αἱ μεγάλαι ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πτωχοὶ καὶ ἐν γένει οἱ πάσχοντες θὰ αἰσθανθοῦν μεγαλύτερον καὶ βαθύτερον τὸν πόνον τῆς θλίψεως των ἐὰν οἱ φιλανθρωποὶ δὲν θελήσουν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, μὲ τὰ ὑπεροργδοῦντα Φιλόπτωχα Ταμεία Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀποτελοῦντα μέγαν καὶ μοναδικὸν ἀληθῶς φιλανθρωπικὸν ὄργανισμὸν ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐπασχολοῦντα περὶ τὰ 300 πρόσωπα ἐξ ἐκάστης Ἑνορίας, διὰ τῆς βοηθείας τῶν φιλανθρώπων ὄχι μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα ἀλλὰ καὶ ἐν διαρκείᾳ ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους διέθεσε κατὰ τὸ λῆγον ἔτος περὶ τὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διὰ τοῦ Κεντρικοῦ καὶ τῶν Ἐ-

νοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων ἐβοήθησε δι' ἀμέσων χρηματικῆς βοήθειάς τοὺς ἔχοντας τοιαύτην ἀνάγκην πτωχοῦς, ἐπροστάτευσε καὶ περιέθαλψεν ἑκατοντάδας ὀρφανῶν, ἐβοήθησε τὴν ἀποκατάστασιν ἀπείρων κορασιῶν, παρέσχε φάρμακα καὶ χρηματικὰ βοηθήματα εἰς ἀσθενεῖς, ἐπρομήθευσεν ἐνδύματα εἰς πυροπαθεῖς καὶ φυλακισμένους, ἀπεφυλάκισε κρατουμένους διὰ χρέη, ἐνίσχυσεν ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητριάς καὶ δέσσωσεν ἐν γένει ἀπὸ τῶν φρικτῶν συνεπειῶν τῆς δυστυχίας χιλιάδας ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὅθεν καὶ πάλιν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῶν φιλανθρώπων κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου «**Ἡμέραν τῶν πτωχῶν**». Ὡς τοιαύτη ὀρίσθη καὶ ἐφέτος ἡ 14 Δεκεμβρίου, κατ' ἣν αἱ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων θὰ ἔλθουν νὰ παραλάβουν συμπληρωμένα τὰ Δελτία μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ. Ὁ καθεὶς ἄς εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ βοήθειά του θὰ γίνῃ ἐνδύμα, φάρμακον, τροφή διὰ πτωχοῦς καὶ ὀρφανά, θὰ σώσῃ ἀσθενεῖς, θὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς κρατουμένους διὰ χρέη, θὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἡθικῆς καταστροφῆς ἀθάλας ὑπάρξεις, θὰ προσφέρῃ τὴν ἱερωτέραν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, διὰ τῆς χαρᾶς δὲ τῶν πτωχῶν καὶ τῆς ἀνακουφίσεως αὐτῶν ἀναμφιβόλως θὰ αἰσθανθῇ ζωηρότεραν τὴν χαρὰν κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Ἄς μὴ λησμονῇ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Κυρίου «**μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται**».

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Σταυρουπόλεως Θεόκλητος Ἀλεξ. Γιαλούρης
Πρωτοπρεσβύτερος Ι. Ζησιμόπουλος
Οἰκονόμος Π. Καλογερέσης Σοφ. Χουδαβερδόγλου

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε τρις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, ἐξετάσασα διάφορα δικινητικὰ ζητήματα.

— Δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος αὐτοῦ ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀνακοινοῖ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι αἱ ἰδρυθῆσαι ἐσχάτως ἐν ταῖς νέαις χώραις τῆς Ἑλλάδος προσωριναὶ Μητροπόλεις θὰ ὑφίστανται μέχρις οὗ ἀποκατασταθῶσι πάντες οἱ ἔμπεριστατοι πρόσφυγες ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς.

— Διὰ Πισαλίου γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πα-

τριάρχης ἀνακοινοῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1928 τὸ Πάσχα ἐορτασθήσεται συμφώνως τῷ κρατοῦντι Πασχαλίῳ τῇ 15 Ἀπριλίου κατὰ τὸ διωρθωμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν εὐχαριστεῖ ἐπὶ τῇ ἀντιπροσωπεύσει τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἐν τῷ ἐν Λαζάνη Παγκριστιανικῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Ἐβρουτανίας κ. Ἀμβροσίου μετὰ Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῇ ἀποστολῇ σχετικῆς ἐκθέσεως.

— Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνεκέντρωσε περὶ τὸν ἐν Δαφνίῳ ἱερὸν ναὸν ἀφάνταστον πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Πλεῖστοι δὲν ἠδυνήθησαν κἄν νὰ προεγγίσωσιν εἰς τὸ προσκύνημα, ἔνεκα τοῦ προηγηθέντος πλῆθους. Τὴν αὐτὴν συστροφήν εὐλαβῶν προσκυνητῶν εἰς τοὺς ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ ἰδίως τοῦ Πειραιῶς προὐκάλεσε καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἑορταί, μαρτυρήσασαι ἔτι ἀπαξ τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διεξήχθησαν ἐν πάσῃ ἐκκλησιαστικῇ τάξει.

— Πρόσελήφθη ὡς Γραφεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀντὶ τοῦ αἰδ. Ἡλία Κωνσταντινίδου ἀποχωρήσαντος, ὁ Γρηγόριος Πετρόπουλος, χειροτονηθεὶς εἰς Πρεσβύτερον τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην.

— Διατρίψας ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν Κερκύρᾳ ὁ εὐγενὴς Ἀμερικανὸς κ. Herbert Lansdale, γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Χριστιανικῆς Ἀδελφότητὸς τῶν Νέων, παρηκολούθησε μετὰ ζωηροῦ διαφέροντος τὸ πρὸς τοὺς νέους εἰδικὸν κήρυγμα τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Παρθενίου Πολάκη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ. Τοιοῦτον κήρυγμα πρώτην φορὰν ἐγκαινίζεται ἐν Κερκύρᾳ, παρακολουθεῖται δὲ μετὰ πλείστου ἐνθουσιασμοῦ ὅχι μόνον ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ νέων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνδρῶν. Ὁ κ. Lansdale ἐπανειλημμένως ἐξέφρασε λίαν εὐνοϊκὰς κρίσεις διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν διενεργεῖται τὸ κατηχητικὸν ἐκεῖνο μάθημα, οὗ τὴν σημασίαν δεόντως ἐξῆρξεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας, ταῖς εὐλογίαις τοῦ ὁποίου συνέστη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας διώρισεν τὸν Μ. Ρήτορα κ. Μιχ. Ι. Γαλονὸν Ἐπίτροπον τοῦ πατριαρχικοῦ θείου Ἀλεξανδρείας ἐν Ἀθήναις μέλλοντα ἐφεξῆς νὰ διεξάγῃ ἐγκύρως πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας δι' ἐ-

πικικωνίας πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὰς καὶ τὰς κρατικὰς ἀρχάς.

— Ὡς ἀναγράφει ὁ «Πάνταϊνος» οἱ ἐν Καζαμπλάκα χριστιανοὶ διὰ τοῦ ἑφημερίου τῶν Εὐαγγέλου Δεληγιάννη παρεκάλεσαν τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς ἵνα ἐφορᾶζωσι κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ὁ Πατριάρχης ἐπέτρεψεν, ὡς εἶχεν ἐπιτρέψει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὁ μακαρίτης Φώτιος εἰς τὰς πέρας τοῦ Ἰσημερινοῦ παροικίας τοῦ Πατριαρχείου.

— Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξανδρείας ὁ ἐν Καῖρω πρεσβευτὴς τῆς Σουηδίας κατέθεσε πρὸ τινος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Φωτίου ἐν τῷ νεκροταφείῳ Παλαίου Καΐρου στέφανον μετὰ ταινίας σουηδικῶν χρωμάτων φερούσης γαλλιστὶ τὴν ἐπιγραφὴν: «Τῇ σεπτῇ μνήμῃ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ὁ Πρόεδρος τῆς Σουηδίας H. De Bilat». Τῆς καταθέσεως προηγῆθη τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου, καθ' ὃ παρέστη μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος σεβ. κ. Γκουϊν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς προσέφερε τὴν οικονομικὴν αὐτῆς συνδρομὴν πρὸς ἀνέγερσιν Ὁρθοδόξου Ναοῦ ἐν Παλαιστίνῃ εἰς τὴν πόλιν Βεϊσάν, ἐπὶ τοῦ σημείου ὅπου ὑποτίθεται ὅτι ἀπηγγονίσθη ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν Σαοὺλ μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Τὸν θεμέλιον λίθον ἔθεσεν ἐσχάτως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος: Ναζαρέτ κ. Κλεώπας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Δημ. σιογράφος ἐρωτήσας τὸν τοποτηρηθεύοντα μητροπολίτην Σέργιον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν ἀνεγέρσεως κρηματορίου ἐν Μόσχᾳ ἀναφέρει ὅτι ὁ μητροπολίτης ἀπέφυγε νὰ δώσῃ σαφῆ ἀπάντησιν. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὅποια εἶνε ἡ περὶ τοῦ ζητήματος προσωπικὴ αὐτοῦ γνώμη ἀπήντησε:

«Δὲν συνέβη νὰ μελετήσω εἰδικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τηρήσω ὅλως ἀρνητικὴν στάσιν. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρει σειράν ὄλων περιπτώσεων, καθ' ἃς τὰ σώματα χριστιανῶν καὶ δὴ καὶ μαρτύρων ἐκαίοντο, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς καύσεως λείψανα ἐπιμελῶς συνελέγοντο ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων καὶ ἐθάπτοντο ἐν ταῖς κατακόμβαις καὶ τοῖς κοιμητηρίοις. Ἐννοεῖται—ἐπιπροσέθηκεν ὁ σεβ.—ἡ τῆς σποδοῦ ταφῆ συνωδεύετο ὑπὸ τῶν νεκρωσίων προσευχῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ τελευταία λέξις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀνήκει εἰς τὴν ἐκκλησ. σύνοδον».

Παλαιὸς καθηγητὴς τῆς ἐν Μόσχᾳ προπολεμικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ καύσις τῶν νεκρῶν οὐδαμῶς μᾶς ταράττει. Οἱ κομμουνιστὰι νομίζουσιν, ὅτι ἡ καύσις τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν ὀρθοδόξων θὰ παρουσιάζετο ὡς μία προώθησις πρὸς τὸ νέον καθεστῶς. Καὶ θὰ εἶχον, πράγματι, δίκαιον ἐν ἡ ἂν περιπτώσει ἡ καύσις ἐγένετο ἄνευ προηγουμένης νεκρωσίμου ἀκολουθίας κατὰ τὸ ὀρθόδοξον τυπικόν. Βεβαίως ἡ ὅλη ἀκολουθία αὕτη εἶνε συντεταγμένη κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα ἀκέραιον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μετὰ καύσιν σποδόν, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν δὲ τῆς καύσεως θὰ ὑφίστατο ἀνάγκη μεταβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡσματογραφίας κατὰ προσχώρησιν πρὸς τὴν ἔφρασιν τῶν ὀπαδῶν τῆς καύσεως. Ἀλλὰ ἡ μεταβολὴ δὲν θὰ γείνη. Μέλλουσα σύνοδος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν καύσιν τοῦ νεκροῦ μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ τέλεσιν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, καὶ μετὰ τὰς λέξεις «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» νὰ κλείηται διὰ παντὸς τὸ φέρετρον. Εἶνε ἐλάχιστα οὐσιῶδες τίνι τρόπῳ τὸ νεκρὸν σῶμα θὰ μεταβληθῆ εἰς χοῦν μετὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν οἰκείων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν καύσιν ἄνευ τῆς ἀκολουθίας δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐπιτρέψωμεν, ὡς πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

ΑΙΘΙΟΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ ἐν Αἰθιοπία οὐ πρὸ πολλοῦ τελευτήσαντος Κόπτου Ἀμπούνα Ματθαίου φαίνεται ὅτι περιπλέκεται ὀσημέραι, τῶν αἰθιοπῶν διαιεθέντων εἰς δύο μερίδας ἀντιφρονούσας. Τούτων ἡ μὲν μία, ἡς, ὡς λέγεται, προεξάρχει ἡ αὐτοκράτειρα, ἐλαυνομένη ὑπὸ πνεύματος συντηρητικῶ, τάσσεται ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ Κόπτου πάλιν Ἀμπούνα· ἡ δὲ κηρύσσεται ὑπὲρ ἀναδείξεως αἰθιοπῶν Ἀμπούνα, ἀποτελεῖται δ' ἐκ τῶν φιλελευθέρων αἰθιοπῶν καὶ εἶνε ἰσχυροτέρα. Εἰς τὴν διαφωνίαν δ' ἀκριβῶς ταύτην ὀφείλεται ἡ μέχρι σήμερον μὴ πλήρωσις τοῦ πρωθιεραρχικοῦ θρόνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπὶ τοῦ Πανιερ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἀπενεμήθη τὸ ὀφρῆκιον τοῦ Οἰκονόμου εἰς τὸν αἶδελφ. Ἀγγελον Τσιγκούνην διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ προσπαθείας ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

— Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμε πρὸς τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Σικάγου κ. Φιλάρετον τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος.

— Ἡ ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Σικάγου ἐφιλοξένησεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν Ἰ, Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς καὶ τὰ μέλη τῆς Γ' Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Σύνοδος τῆς ἀνεξαρτήτου Ἐκκλησίας τῆς Neuchâtel ἐψήφισεν ὁμοφώνως τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν τυχηρῶν παιγνίων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἡ μυστικὴ ἀμερικανικὴ ὁργάνωσις τῶν «Κου-Κλουξ—Κλάν», περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ κατ' ἐπιανάληψιν ἐλέχθησαν ἐπιβαρυντικά, εὐρίσκεται ἐσχάτως, ὡς γράφει ἑλληνοαμερικανικὴ ἐφημερίς, ἐν κινδύνῳ, διότι ἤρχισεν ἐπιλαμβανομένη τῆς ὑποθέσεως ἡ κρατικὴ δικαιοσύνη καὶ τὰ ἀθῶα θύματα τοῦ μυστικισμοῦ τῶν «Κλωνιστῶν» ἤρχισαν διαγραφόμενοι ἀθρόως τῶν καταλόγων τῆς ἐταιρείας.

— Δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὴν ἰταλικὴν ἐφημερίδα «Popolo di Roma» ὁ γερμανὸς στρατηγὸς φὸν Λούδενδορφ ἐκθειάζων τὴν σθεναρὰν τοῦ κ. Μουσσολίνι πολιτικὴν ἐπικορτεῖ ἐνθέρμως τὴν στάσιν τοῦ τελευταίου ἀπέναντι τοῦ τεκτονισμοῦ, ἐπιλέγων ὅτι μόνον τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα θὰ συντρίψουν τὸν ζυγὸν τοῦ τεκτονισμοῦ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποκτήσουν πραγματικὴν ἀνεξαρτησίαν.

— Ἐν Στρασβούργῳ ἀπηγορεύθη ἡ φοίτησις εἰς τοὺς κινηματογράφους παιδίων ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν καὶ ἂν εἴη συνοδευόμενα ὑπὸ πρεσβυτέρων. Πᾶσα κινηματογραφικὴ ταινία ἐμφανίζουσα σκηναὶς μαχῶν καὶ συμπλοκῶν ἢ ἐν γένει καθ' οἷον δῆποτε τρόπον προσβάλλουσα τὴν ἠθικὴν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μείρακας. Αἱ τοιαῦται ταινία ἢ ὑφίστανται «λογοκρισίαν» δι' ἀποκοπῆς τῶν ἀνεπιθυμητῶν τμημάτων των, ἢ καὶ ὀλοκληρωτικῶς ἀπαγορεύονται. Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν κινηματογράφων κἀθηντα κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πατρολογίας ἐν τῷ Πανεπιστίῳ Ἀθηνῶν, Ἀνακρινώσεις καὶ ὁμιλίαι ἐν τῷ θρησκευτικῷ συνεδρίῳ τῆς Λαζάνης (3 21 Ἀύγ. 1927).—Τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ κ. Καθηγητὴς ὁμίλησεν κατὰ διαφόρους συνεδρίας τῆς ἐν λόγῳ συνδιασκέψεως εἶνε τὰ ἀκόλουθα: Περὶ κοινοῦ συμβόλου πίστεως τῆς Ἐκκλησίας Ἐνωσις ἢ κοινωνία Ἐκκλησιῶν; Ἀποδέχεται ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐλευθερίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς διδασκαλίας τῶν μυστηρίων; Περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος διὰ τὴν κοινωνικὴν θράσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀδαμαντίου Ν. Διαμαντοπούλου, Καθηγητοῦ, Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης. Ἱστορικὴ μελέτη. Ἐν Ἱεροσολύμοις

1926. Ἐν τῇ ἑκατοντασελίδῳ ταύτῃ μελέτῃ ὁ καὶ ἐξ ἄλλων δοξίμων ἐπιστημονικῶν θεολογικῶν ἔργων γνωστός συγγραφεὺς ἐπεδίωκεν ἐρευνᾶ τὰ κατὰ τὸν ἰδιοτυπώτατον ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσιν Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν πηγῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπιστολῶν του, πρὸς τῇ ἐξιστορήσει δὲ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐξετάζεται οὕτως καὶ ὡς ἐρμηνευτῆς τῶν ἁγ. Γραφῶν καὶ ὡς ἠθικολόγος.

Νικολάου Γ. Δούβαρι, Ἡ θρησκεία τοῦ Βάγγερ. (Ἡ ἀπολύτρωσις. Ἡ ψυχὴ τοῦ μουσουργοῦ. Ὁ μῦθος τοῦ Γράαλ. Ὁ Πάρισαφ. Ψυχολογικὴ καὶ θρησκευτολογικὴ ἀνάλυσις).—Ἐκδοτ. Οἶκος Ζηράκη 1928.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

(1) Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σηλαίου διακηρύττει ὅτι, ἐπαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐκποιήσεως τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Φιλῆ εὐρισκομένου ὄδρομίου τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, τὴν 18ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, καὶ ὥραν 10-12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀχτσελῆ. Οἱ ἄφροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Γρεβενῶν ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σηλαίου τῇ 22 Νοεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανῶ καὶ Ἰλαρίου, προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τοῦ δάσους τῆς Μονῆς Στανῶ (Ζιδανίου) τῶν θέσεων «Ἀναβρυκὰ καὶ Μαγούλα», πρὸς ἐξαγωγὴν τεσταράκοντα πέντε (45) κυβικῶν χρυσίου ζυξυλείας ἐκ πλατάνων καὶ ἱτέας, χιλίων τριακοσίων (1300) ζυγίων καυσοξύλων, καὶ πεντακοσίων ὀκτάδων ἀνθρώπων σιδηρουργίας. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σερβίῳ τῇ 19ῃ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ «Πλατεία πλατάνων», ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερβίων κ. Νικολάου Δημ. Καρτσιώτη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀρθ. 4 ἔρους διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον εὑρεται παρὰ τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ἔρων. Ἐν Στανῶ τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1927.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ἐνρῶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι